

ЗА РИЦАРСТВОТО И РИЦАРИТЕ

Автор: Админ

Неделя, 09 Май 2010г. 18:11ч. - Последна промяна Вторник, 18 Октомври 2011г. 13:02ч.

Рицарството (думата идва от френски език *cheval*, с корен от латински - *caballus*) като институция, трябва да бъде разглеждано от три гледни точки: военна; социална и религиозна. Също така необходимо е проследяването на неговата историята като цяло.

Във военно отношение рицарство се е наричала цялата тежката кавалерия (конницата) през Средновековието, която е представлявала най-главната и най-ефективна военна сила. Рицарят или така нареченият кавалер на орден е представлявал професионален войник за своето време; при средновековните латини (това тези хора говорещи романски езици) думата за "войник" е била еднаква по значение с думата "рицар". Това превъзходство от страна на кавалерията било взаимосвързано със западане ефективността на пехотата на бойното поле. Четири характеристики отличавали професионалният войн. Това били: собствени оръжия, коне, придружител и флаг

:: ОРЪЖИЯ:

Средновековната армия била слабо екипирана за воденето на далекобойни сражения. Там където все още се използвали лъкове и арбалети (макар Църквата да се опитала да забрани изцяло тяхната употреба) те били малобройни, защото противоречали на хуманността и достойнството. В резултат на това, Средновековният рицар гледал на лъковете и арбалетите, като на несправедливи средства за водене на битка. Неговите единствени нападателни оръжия били пиката - при водене на дуели и мечът - при близък бой. Тези две оръжия били еднакви както за леко-въоръжения, така и за тежко-въоръжения рицар. Характерните различия в последствие, които наистина определяли рицарите, лежали в техните защитни оръжия. Средствата за защита на рицарите били различни за различните периоди от историята. Тези оръжия били скъпи за намиране и мъчително тежки за носене, такива като: бронята (*brunia*) или ризница от епохата на Карл Велики, бронираната дреха-ризница разпространена по времето на Кръстоносците, и на последно място бронираните със стоманени плочи доспехи на рицарите въведени след четиринадесети век.

:: КОНЕ:

Нито един рицар не се мислил за екипиран както трябва с по-малко от три броя коне:

- бойният кон (*dexterarius*), който бива воден на ръка и използван единствено за нападение (оттук изказването: "да яхнеш единственият възвишен кон")
- втори кон за езда (*palfrey*) или бърз кон (*courser*) за изминаване на дългият път, и
- товарен кон за багажът

:: ПРИДРУЖИТЕЛ:

Рицарят се е нуждаел от няколко придружители:

- един да води конете
- друг да носи най-тежките оръжия, особено щитът с герб на него (*scutum*/щит подобен на люспа, оттук *scutarius*/носач на щит, на френски *esquire* - оръжиеносец)
- още един да помага на своя господар при качването на бойния му кон или да изправя господаря си ако бъде съборен от коня
- четвърти да охранява пленниците, които преди всичко били от висшето общество и за

ЗА РИЦАРСТВОТО И РИЦАРИТЕ

Автор: Админ

Неделя, 09 Май 2010г. 18:11ч. - Последна промяна Вторник, 18 Октомври 2011г. 13:02ч.

тях се очаквало даването на голям откуп

Тези придружители, които не били на достатъчно високо ниво, не трябвало да бъдат смесени с въоръжената свита, която оформяла ескорта на рицаря. От тринадесети век насетне, придружаващата свита съпровождала рицаря въоръжена и на коне, преминавайки постепенно от един ранг към друг...достигайки на края и до рицарско звание.

:: ФЛАГОВЕ:

Флаговете също така били характерни отличителни белези на рицарството. Те били превързвани и пренасяни на пиката. За разлика от дългото тясно знаме, флагът - заострен или раздвоен в края - бил използван като личен знак за отделния рицар или ерген. Този който бил с квадратна форма се използвал за емблемата на група или запазена марка за барон или баронет група командващ, не по-малко, от десет рицаря - наричани жандармерия. Всеки флаг или знаме се рисували от ръката на техния собственик, за да се различавали един от друг на бойното поле.

:: СОЦИАЛНА

Професията на рицар била скъпоструваща, изискваща собствени средства за запазването на този ранг. Във времена, когато суверенът (пълновластният) не разполагал, нито с хазна, нито с военен бюджет, се налагало той да покрива на собствени разноски разходите за рицар. Във времената когато земята била единственото богатство, всеки върховен владетел (крал), който искал да събере армия, разделял своите владения (кралството) на военни феодални владения и ги раздавал за ползване. Всеки, който ползвал тези владения трябвало да осигурява за определен брой от дни военна помощ със собствени средства (четиридесет били дните във Франция и Англия през периода на Норманите). Тези възнаграждения, както и други феодални давания, ставали наследствени и по този начин се оформила благородническа класа, за която рицарската професия била единственото и занятие. Рицарството обаче не било наследствено, въпреки това, че единствено рицарските синове бивали избирани за този ранг. В юношеска възраст те били изпращани в двора на някой благородник, където били обучавани в използването на коне и оръжия и където им преподавали уроци по благовъзпитаност и учтивост. През тринадесети век на кандидатите, след като достигнали ранг на оръженосци (придружители), им се разрешавало да взимат участия в битки. Но това било възможно единствено след достигането до двадесет и една годишна възраст, тогава те и приемали рицарският ранг по значението на специален ритуал, наречен "посвещаване в рицарско звание". Всеки рицар бил квалифициран да бъде удостоен с рицарско звание, стига само кандидатът да отговарял на необходимите условия за потекло (произход), години и ниво на обучение. Където условието за потекло (произход) липсвало на кандидатът, суверенът (пълновластният) можел сам да го провъзгласи за рицар, като част от своята кралска привилегия.